

INTET MENNESKE KAN EKSISTERE

Hver bombe, der kastes, lægges
til en regning, vi betaler

REDAKTIONENS INTRODUKTION

Saree Makdisi (f. 1964) er en amerikansk litterat med palæstinensiske og libanesiske rødder. Han er ansat som professor i engelsk og komparativ litteratur ved University of California (UCLA). Emnet for hans akademiske bogudgivelser spænder vidt fra engelsk romantisk litteratur (*Reading William Blake*, 2015 og *William Blake and the Impossible History of the 1790s*, 2003) over imperial historie (*Romantic Imperialism*, 1998 og *Making England Western: Occidentalism, Race, and Imperial Culture*, 2014) til studier af Palæstinas nyere historie (*Tolerance is a Wasteland: Palestine and the Culture of Denial*, 2022 og *Palestine Inside Out: An Everyday Occupation*, 2010).

Det følgende er en oversættelse af to kulturkritiske essays, som er skrevet i oktober og december 2023 under indtryk af Israels bombardement af Gaza i ugerne efter 7. oktober. Teksterne er oprindeligt udgivet i magasinet *n+1* (www.nplusonemag.com), hvor Makdisi løbende har skrevet om situationen i Gaza. Her er altså ikke tale om en traditionel akademisk artikel, men om Makdisis engagerede, kulturkritiske refleksioner over en begivenhed, der udviklede sig, imens han skrev.

Den oversatte tekst består af et kort forord og to essays. I forordet fra februar 2024 kommenterer Makdisi USA's reaktion på, at Sydafrika officielt har anklaget Israel for folkedrab på palæstinenserne. Herefter skrues tiden tilbage til slutningen af 2023. I begge tekster pendulerer Makdisi frem og tilbage mellem dels krigshandlingerne i Gaza og deres menneskelige konsekvenser, dels den politisk styrede og medialiserede diskussion, der var af Gaza i USA og andre steder i Vesten på dette tidspunkt. Med udgangspunkt i specifikke mediesituationer og forsøgene på politisk styring af de amerikanske universiteter analyserer Makdisi umuligheden af at ytre støtte til palæstinenserne sag uden at blive anklaget for voldsforherligelse og antisemitisme. I et bredere perspektiv handler teksterne om misforholdet mellem situationen i Gaza og repræsentationen af dem i vestlige medier og blandt vestlige politikere.

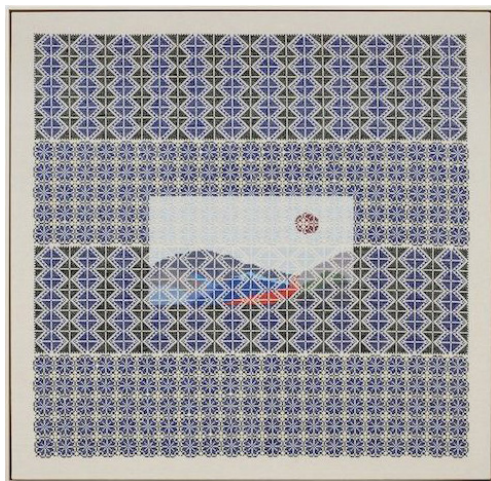

Fig. 1. Jordan Nassar, *This Is My Night*. 2018, håndbroderet bomuld på bomuld. 35 × 36". Foto af Phoebe d'Heurle. Gengivet med tilladelse fra kunstneren.

Seks tusind. Elleve tusind. Tyve tusind. Denne stadige rytme af dødsfald har præget de følgende essays, som jeg skrev under Israels bombardement af Gazastriben i efteråret. Det officielle antal mennesker, Israel har dræbt i Gaza, nærmer sig nu tredive tusind, men i virkeligheden er det tal allerede passeret. Israel dræber 250 palæstinensere om dagen, ti mennesker i timen, en person hvert sjette minut. Hvert tal svarer til et liv, der er blevet slukket af en nådesløs dræbermaskine, for hvilken drab er blevet et mål i sig selv.

Siden jeg skrev det første af disse essays, har Sydafrika formelt anklaget Israel for folke drab ved Den Internationale Domstol. Efter at domstolen havde indført midlertidige foranstaltninger, der kræver, at Israel stopper sine folkemordshandlinger, besluttede USA at suspendere sit bidrag til FN's Hjelpeorganisation for Palæstinaflygtninge (UNRWA), der har til opgave at opretholde, hvad der måtte være af skrøbeligt liv tilbage i Gaza. Hvorfor? Fordi en rapport udgivet af Israels hemmelige politi, der rutinemæssigt benytter sig af statssanktioneret tortur, beskyldte tolv af UNRWA's tredive tusinde medarbejdere for at have deltaget i begivenhederne den 7. oktober.

Lad mig gentage: ubegrundede og udokumenterede "tilståelser", der implicerer 0,04 procent af UNRWA's arbejdsstyrke, og som næsten med 100 procents sikkerhed er fremkommet gennem tortur, fik USA til at afbryde al finansiering til det organ, der er ansvarligt for at tage sig af mere end en million mennesker på randen af sult, som verdenssamfundets øverste domstol netop har vurderet sandsynligvis er ofre for et folkemorderisk ødelæggelsestogt. "Vi har ikke haft mulighed for at efterforske [beskyldningerne] selv," sagde udenrigsminister Antony Blinken, "men det er meget, meget troværdigt."

Få timer før havde Den Internationale Domstol citeret Philippe Lazarini, generalsekretær i UNRWA, i afgørelsen om de midlertidige foranstaltninger mod Israel:

Overfyldte og uhygiejniske UNRWA-skure er nu blevet "hjem" for flere end 1,4 millioner mennesker. De mangler alt: mad, hygiejneartikler, privatliv. Folk lever under umenneskelige forhold, sygdommene spredt sig, også blandt børn. De gennemlever det absolut ubærlige, snart indhentet af hungersnød. Særligt børnenes lidelser i Gaza er hjerteskrærende. En hel generation af børn er blevet traumatiserede, det vil tage år for dem at komme sig. Tusindvis er blevet dræbt, invalideret og gjort forældreløse. Hundretusinder er blevet frarøvet deres skolegang. Deres fremtid er i fare, med vidtrækkende og langvarige konsekvenser.

Blinkens udtalelse, der stadfæstede suspensionen af støtte til UNRWA bekræftede, hvad vi allerede vidste: Hvis Israel begår folkedrab i Gaza, er USA fuldt ud medskyldig. Med flere end en million mennesker på katastrofens rand, er vi dem, der dovent skubber dem ud over kanten.

— S. M., 7. februar 2024

25. OKTOBER 2023

For nylig var en australsk-palæstinensisk ven blevet inviteret ind i et program på australsk stats-tv for at diskutere situationen i og omkring Gaza. De hvide interviewere stillede alle de sædvanlige spørgsmål: Kan du forsvare det, vi har set fra de militante Hamas-folk? Hvordan er den palæstinensiske sag blevet hjulpet af denne vold? Hvordan kan nogen forsvare nedslagtningen af unge musikere til en festival? Fordømmer du Hamas? Sandsyn-

ligvis havde de forventet, at han ville gå i forsvarsmode, men roligt, med sin bløde australske accent, havde min ven allerede vendt interviewet på hovedet. "Jeg vil gerne vide, hvorfor jeg befinder mig her i dag, og hvorfor jeg ikke har været her det seneste år," sagde han mildt. Per 7. oktober, understregede han, havde israelske styrker allerede dræbt mere end 200 palæstinensere i 2023. Belejringen af Gaza havde varet mere end 16 år, og Israel havde opereret uden for international lov i 75 år. "Normalen" i Palæstina var én dræbt om dagen – men et drab om dagen har ringe nyhedsværdi i en årtier lang besættelse; i hvert fald har det ikke foranlediget et live interview på en statslig tv-kanal. Palæstinensere blev nu givet en mulighed for at tale, fordi vestlige medier pludselig viste interesse og bekymrede sig ("som vi bør bekymre os," tilføjede min ven), fordi der denne gang var israelske civile blandt ofrene. I dagene efter 7. oktober gjorde Australien et stort nummer ud af sine støtteerklæringer til Israel: Parlamentet og Operahuset i Sydney blev lyst op i det israelske flags farver; premierministeren sagde, at demonstrationer til støtte for Palæstina skulle aflyses af respekt for de israelske døde; udenrigsministeren blev revset for at sige, at Israel skulle forsøge at minimere civile dødsfald i Gaza. "Hvad så med vores liv?" spurgte min ven.

Hvad med at lyse en bygning op for os? Når vores regering oplyser alle bygninger i blå og hvidt, hvad er det så meningen, at vi [australsk-palæstinensere] skal føle? Er vi ikke australiere? Skal ingen bekymre sig om os? ... En 14-årig dreng blev sat ild til af israelske bosættere på Vestbredden. Hvad med os?

Nyhedsværterne så overrumplede ud. Sådan er det ikke meningen, at den slags interviews skal forløbe.

De af os, vestlige medier sender bud efter for et palæstinensisk perspektiv på katastrofen, der udspiller sig i Gaza, er godt klar over, hvilken betingelse vi får lov til at tale på, nemlig den stiltiende antagelse, at vores folks liv ikke betyder så meget som andre folks. Spørgsmålene formuleres med udgangspunkt i Hamas' indledende angreb på israelske civile (Hamas' angreb på israelske militære mål og Israels bælte af befæstninger, vagttårne og fængselsporte omkring Gaza bliver ikke bemærket), og ethvert forsøg på at placere det i en bredere historisk sammenhæng ledes tilbage til selve angrebet: Hvordan kan du retfærdiggøre det? Hvorfor forsøger

du at forklare det i stedet for at fordømme det? Hvorfor kan du ikke bare tage afstand fra angrebet? Hvis palæstinensiske kommentatorer gerne vil spørges om israelsk vold mod palæstinensiske civile – om den historie med etnisk udrensning og apartheid, der har skabt det moderne Gazastriben og volden, vi er vidne til i dag; om den strukturelle vold gennem årtier med israelsk besættelse, der afskærer landmænd fra deres marker, lærere fra deres klasseværelser, læger fra deres patienter og børn fra deres forældre – er vi nødt til at bede om at blive spurgt. Og selv da kommer spørgsmålene ikke.

Jeg har talt med mange journalister fra mange forskellige medieorganisationer i løbet af de sidste to uger. Med få undtagelser er mønstret det samme, som det har været i årevis. Jeg har også selv oplevet det. For nylig fik jeg i sidste øjeblik aflyst en optræden på en stor amerikansk nyhedskanal, umiddelbart efter at jeg havde sendt de talepunkter, producenten havde bedt mig om at indsende; det var tydeligvis ikke de samtaleemner, de havde i tankerne. I årevis var jeg på listen over faste gæster til BBC's radio- og tv-interviews om Palæstina – indtil jeg under et tidligere israelsk bombardement af Gaza fortalte interviewer, at han stillede de forkerte spørgsmål, og at de relevante spørgsmål havde at gøre med historie og kontekst, ikke kun det, der foregik lige nu. Det var min sidste optræden på BBC.

Hvordan kan man rette op på syv årtiers misinformation og bevidst fordrejelse i den tid, der er afsat til en kort udtalelse, en lydbid? Hvordan kan man forklare, at den israelske besættelsesmagt ikke behøver at ty til eksplosioner – ikke engang kugler og maskingeværer – for at dræbe? At besættelsen og apartheid strukturerer og gennemsyrrer hver eneste palæstinensers hverdag? At følgerne bogstaveligt talt er morderiske, selv når der ikke affyres skud? Kræftpatienter i Gaza er afskåret fra livreddende behandling. Babyer, hvis mødre nægtes passage af israelske tropper, fødes i mudderet i vejkanterne ved israelske militære checkpoints. Mellem 2000 og 2004, hvor det israelske vejspærrings- og checkpointregime på Vestbredden var på sit maksimale niveau (mens det nu er blevet genindført med fornyet styrke), fødte 61 palæstinensiske kvinder sådan. 36 af babyerne døde som følge heraf. Det blev aldrig til nyheder i den vestlige verden. Det var ikke tab, man kunne sørge over. De var højst statistikker.

Det, vi ikke må sige, som palæstinensere, der taler med vestlige medier, er, at alt liv er lige meget værd. At ingen begivenheder finder sted i et vakuum. At historien ikke begyndte d. 7. oktober, og at hvis man sætter det, der sker, ind i en bredere historisk sammenhæng med kolonialisme og antikolonial modstand, er det, der er mest bemærkelsesværdigt, det, at nogen i 2023 stadig kan være overrasket over, at absolut vold, dominans, kvælning og kontrol igen bliver gengældt med forfærdende vold. Under Den Haitianske Revolution i slutningen af det 18. og begyndelsen af det 19. århundrede massakrerede tidligere slaver hvide bosættere, både mænd, kvinder og børn. Under slaveoprøret anført af Nat Turner i 1831 massakrerede oprørske slaver hvide mænd, kvinder og børn. Under det indiske oprør i 1857 massakrerede indiske oprørere engelske mænd, kvinder og børn. Under Mau Mau-oprøret i 1950'erne massakrerede kenyanske oprørere bosættere, både mænd, kvinder og børn. I Oran i 1962 massakrerede algeriske revolutionære franske mænd, kvinder og børn. Hvordan skulle nogen kunne forvente, at palæstinenserne – eller enhver anden – er anderledes? At påpege disse ting er ikke det samme som at retfærdiggøre dem: Det er at forstå dem. Hver eneste af disse massakrer var resultatet af årtiers eller århundreders kolonial undertrykkelse, en struktur af vold, som Frantz Fanon forklarede for mere end tres år siden i bogen *Fordømte her på jorden*.

Det, vi ikke må sige, er med andre ord, at hvis man ønsker at stoppe volden, må man stoppe de forhold, der har skabt den. At man skal stoppe det afskyelige system med raceadskillelse, ekspropriering, besættelse og apartheid, der har vansiret og plaget Palæstina siden 1948 som følge af det voldelige projekt, der har til formål at omdanne et land, der altid har været hjemsted for mange kulturer, trosretninger og sprog, til en stat med en monolitisk identitet, der kræver marginalisering eller direkte fjernelse af alle, der ikke passer ind. Og selvom det, der sker i Gaza i dag, er et produkt af årtiers kolonial vold og skal ses i sammenhæng med denne volds bredere historie for at kunne forstås, har det ført os til steder, hvor hele kolonialismens historie aldrig før har ført os hen.

Når som helst, uden varsel, på ethvert tidspunkt af døgnet, kan enhver boligblok i det tætbefolkede Gazastriben blive ramt af en israelsk bombe

eller missil. Nogle af de ramte bygninger styrter simpelthen sammen i lag af betonplader, hvor både døde og levende begravnes i de ødelagte ruiner. Ofte hører redningsfolk, der råber *Hadan sami'ana?* (Kan nogen høre os?), råb om hjælp fra overlevende dybt nede i murbrokkerne, men uden tungt løfteudstyr kan de kun skrabe hjælpeløst på betonpladerne med koben eller deres bare næver i håb om at kunne lave huller, der er store nok til at få overlevende eller sårede ud. Nogle bygninger rammes af så tunge bomber, at de efterfølgende ildkugler oversvømmer de omkringliggende kvarterer med kropsdele og også hele forkullede lig – som regel børn på grund af deres lille størrelse. Fosforgranater, der af israelske artillerister er indstillet til at detonere i luften, før de rammer deres mål, så brandfarlige partikler regner ned over så stort et område som muligt, sætter ild til alt, hvad der er brandfarligt, herunder møbler, tøj og menneskekroppe. Fosfor er selvantændende – det brænder, så længe det har adgang til luft, og kan stort set ikke slukkes. Hvis det kommer i kontakt med en menneskekrop, skal det graves ud med en skalpel og vil fortsætte med at brænde i kødet, indtil det fjernes.

"Vi lever," sagde en af Al Jazeera's arabiske korrespondenter, der forsøgte at nå igennem den allestedsnærværende summen fra Israels dødbringende droner, "omgivet af røg og død." Hele familier – tyve, tredive mennesker ad gangen – er blevet udslettet. Venner og slægtninge leder desperat efter hinanden og finder ofte blot rygende ruiner der, hvor deres nære engang boede. Deres skæbne er ukendt, enten er de forsvundet under betonen eller spredt i resterne af andre stadigt mere uigenkendelige områder. De overlevende står med døende telefonforbindelser, ustabil strømforsyning, svigtende sundhedssystemer, et truende internetnedbrud og en usikker fremtid.

I 2017 advarede FN om, at Gaza – hvis grundlæggende infrastruktur med elektricitet, vand og kloaksystemer var blevet ødelagt gennem årelange israelske angreb og bombninger, hvilket efterlod 97 procent af befolkningen uden adgang til frisk drikkevand – ville være "ubeboelig" i 2020. Nu er det 2023, og hele området, der er afskåret fra omverdenen, er uden adgang til mad, vand, medicin, brændstof og elektricitet, alt imens det udsættes for konstante bombardementer fra land, fra havet og fra luf-

ten. "Angreb på civil infrastruktur, især elektricitet, er krigsforbrydelser," påpegede Ursula von der Leyen, formand for Europa-Kommissionen. "At afskære mænd, kvinder og børn fra vand, elektricitet og varme, når vinteren er på vej," fortsatte hun, "er rene terrorhandlinger." Von der Leyen har selvfølgelig ret, men i dette tilfælde henviste hun til Ruslands angreb på Ukraines infrastruktur. Hvad angår Israels angreb på Gazas infrastruktur, siger Von der Leyen, at Israel har ret til at forsvare sig.

900, 1.000, 1.500, 1.800, 2.600, 3.500, 4.600, 5.000, 5.900, 6.500. Dødstallene, som ingen kan følge med i, stiger hver anden time med yderligere tyve her og tredive der, når en ny bygning styrter sammen i en katastrofal eksplosion af ild, røg og murbrokker. 3-400 mennesker – eller flere – bliver dræbt hver dag. På et tidspunkt rapporterede sundhedskilder i Gaza om hundrede dødsfald på en enkelt time. For hver person, der dræbes, er der to eller tre eller flere sårede, ofte alvorligt. Næsten halvdelen af de døde og sårede er små børn; nogle af de mest smertefulde billeder fra det aktuelle bombardement af Gaza, er, som i de tidligere, billeder af døde børn, forslåede, askefarvede, dækket af sod og støv, indhyllet i den sidste omfavelse fra forældre, der blev dræbt, da de forsøgte at beskytte dem. Indtil videre, og uden at der er udsigt til nogen afslutning, har Israel dræbt mere end 2.300 børn. De døde og sårede eller ofte blot de fundne kropsdele – forkullede ben, torsoer, hoveder – bringes til hospitaler, der er overfyldte med sårede og løbet tør for medicin og brændstof til deres nødgeneratorer. Hospitalssengene har længe været fuldt belagte; nye ankomster til Gazas hospitaler stimuler sammen i deres eget blod i gangene eller på fortovene udenfor; læger fortæller, at de sover på operationsborde, hvor de nu er nødt til at operere uden bedøvelse i lyset fra mobiltelefoner og bruge husholdningseddike til at rense sår, fordi de er løbet tør for alt andet.

Med lighuse fyldt til bristepunktet og kirkegårde, der løber tør for plads, er sundhedsmyndighederne i Gaza begyndt at opbevare lig i isbiler, hvor blodet drypper langsomt fra døre prydet med ismærkernes lyse, barnlige farver. I gyder, gårde og provisoriske moskéer samles de, der er i stand til det, i tavse tårer og bønner over rækker af kroppe, store og ofte bedrøveligt små, svøbt i blodige ligklæder, klar til begravelse. Pårørende græder over hvert lig, giver et sidste kys på panden, når det føres bort for sidste gang,

for blot at efterlade grædende, omfavnende mødre, fædre, brødre, søstre, onkler, tanter og fætre og kusiner, deres egen tur er sikkert ikke langt væk. Nogle gange er der ingen pårørende; de er også væk allesammen. Omfanget af død og ødelæggelse er så massivt, så ubarmhjertigt, at der ofte ikke er tid til at sørge, og hver dag, hver time, oversvømmer israelerne Gaza med endnu mere død. Et hospital er begyndt at begrave de anonyme døde i en massegrav, i mangel på andre muligheder.

I den første uge af de døgnlange bombardementer sagde israelerne, at de havde kastet 6.000 bomber over Gaza, næsten lige så mange bomber som USA årligt kastede over Afghanistan på krigens højdepunkt. (Afghanistan er 1.788 gange større end Gaza: Gaza er på størrelse med Las Vegas, mens Afghanistan er mere end dobbelt så stort som Nevada.) Israel hævdede også at have kastet mere end tusind tons sprængstoffer; ved udgangen af den første uge var vi med andre ord allerede oppe på de kiloton-målinger, der bruges om atomvåbens sprængkraft; vi befinder os nu i uge to og tre. I den første uge af bombningen blev 1.700 hele bygninger i Gaza ødelagt. Mange gange det antal blev beskadiget, ofte uopretteligt. Hver bygning indeholder syv, otte, ni eller flere separate lejligheder, hver af dem et tidligere hjem for en familie, der nu enten er hjemløs igen eller død. Som altid hævder israelerne, at deres mål er "terrorinfrastrukturen". Som altid er de lig (eller ligdele), der faktisk trækkes ud af murbrokkerne eller samles op fra de nærliggende gader, for det meste kvinder og børn, der næppe er en del af den fantomagtige terrorinfrastruktur, som besættelsesmagten – med velsignelse og opbakning fra sin supermagt-beskytter – hævder at forsvare sig imod.

Det fremgår tydeligt af de rystende optagelser fra Gaza, at israelerne, som ikke er i stand til at lokalisere klare militære mål – ingen guerillakrigere har nogensinde i den antikoniale kamps historie stået og viftet med hænderne og gjort sig selv til oplagte mål – i stedet rammer vilkårlige civile mål og systematisk ødelægger den ene betonbygning efter den anden, idet hele kvarterer ad gangen ofte udslettes. FN anslår, at Israels bombetogt allerede har beskadiget eller ødelagt 42 procent af alle boliger i Gaza. På sine hjemmesider og sociale medier praler den israelske stat stolt af sine succeser i felttoget mod Hamas, men de beviser, den mønstrer, beløber sig

til fotografier og videoer af ødelagte byområder, og resultatet er en præcist kalkuleret påføring af massiv hjemløshed på en hel befolkning.

Den 13. oktober beordrede israelerne mere end en million mennesker i det nordlige Gaza til at flygte for livet. Men de har ingen steder at tage hen, og dem, der forsøger at flygte, udsættes for den ene fare efter den anden. Gazastriben er blot 365 km² stor og er allerede et af de tættest befolkede områder i verden. Hvis USA havde samme befolkningstæthed som Gaza, ville det have 60 milliarder indbyggere. Og nu brøler israelerne, at de vil have, at befolkningen i det lille område på en eller anden måde skal klemme sig sammen på halvdelen af det resterende areal – og alligevel bomber de både den sydlige del af Gaza og i nord og midt i. Intet sted i Gaza er sikkert.

Palæstinenserne i Gaza, der allerede har været flygtninge en eller to gange, er nu igen på jagt efter et tilflugtssted, selvom israelerne mørkt advarer om, at der er meget, meget mere i vente. Den dag, Israel beordrede indbyggerne i Gaza til at evakuere den nordlige del af området, blev en kolonne af skræmte flygtninge, der var på vej sydpå ad Salah al-Din Street i Gaza City – som specifikt var udpeget som en sikker korridor i israelske flyveblade – bombet. Halvfjerds overlevende fra andre bombninger blev dræbt og mange flere såret. Læger på klinikker og hospitaler i det nordlige Gaza nægtede at flytte sig; de sagde, at det ville være umuligt, primært fordi der ikke var noget sted at flytte deres patienter hen. Alle de andre hospitaler er fulde, sagde dr. Yousef Abu al-Rish fra al-Shifa-hospitalet i det nordlige Gaza. "Og desuden," tilføjede han, "er de fleste af patienterne ustabile. Og hvis vi overhovedet vil overføre dem, selvom der er ekstra senge på de andre hospitaler, hvilket ikke er tilfældet, vil de dø, fordi de er for ustabile til at blive transporteret." Patienter på intensivafdelingen, nyfødte i kuvøser, mennesker i respiratorer – de ville alle dø, hvis de blev flyttet. Selvfølgelig kan de også dø, hvis de bliver, hvor de er, især når de sidste dråber diesel er brugt op, og lyset går ud. Eller hvis israelerne fortsætter med at bombe hospitaler og ambulancer, som de har gjort hidtil. Allerede nu er en tredjedel af hospitalerne og klinikkerne i Gaza lukket på grund af mangel på ressourcer.

"Dødens spøgelse hænger over Gaza," advarede Martin Griffiths, FN's undergeneralsekretær for humanitære anliggender. "Uden vand, strøm, mad og medicin vil tusinder dø. Så simpelt er det."

For et par dage siden sagde israelerne, at det alt i alt ville være bedst for hele befolkningen i området – over to millioner mennesker, hvoraf halvdelen er børn – at forlade det og tage til enten Egypten eller Golfstaterne. Målet, sagde den israelske analytiker Giora Eiland billigende, er "at skabe forhold, hvor livet i Gaza bliver uholdbart." Som følge heraf, tilføjede han, "vil Gaza blive et sted, hvor ingen mennesker kan eksistere." Generalmajor Ghassan Alian fra den israelske hær gentog forsvarsministerens nylige omtale af palæstinenserne som "menneskedyr" og sagde: "Menneskedyr skal behandles som sådan. Der vil hverken være elektricitet eller vand, der vil kun være ødelæggelse. I ønskede jer helvede, og det er hvad I får."

Hvilket slags menneske taler sådan, med en guddommelig følelse af magt over bogstaveligt talt millioner af mennesker? Hvilken tankegang frembringer sådanne folkemorderiske erklæringer om hele befolkningers skæbne?

Det, vi er vidne til, er efter min mening uden fortilfælde i kolonikrigens historie. Etnisk udrensning er endnu i dag mere udbredt, end vi gerne vil tro. For kun få uger siden blev 120.000 rædselsslagne armenere i Artsakh drevet fra deres hjem af Aserbajdsjan (som, hvilket ikke er tilfældigt, bevæbnes af Israel). I krigen i Jugoslavien i 1990'erne blev tusinder af mennesker med den "forkerte" religion eller etnicitet fordrevet fra deres samfund i Bosnien, Serbien og Kroatien. Næsten hele – 90 procent – den kristne og muslimske befolkning i Palæstina blev etnisk udrenset af zionistiske styrker i 1948. Og vi kan gå tilbage til det 19., 18. og 17. århundrede og huske den beskidte historie med folkemord, udryddelse og slaveri, som den vestlige civilisation gjorde sin oplyste tilstedeværelse gældende med over hele kloden.

Men i intet tilfælde, jeg kender til, er etnisk udrensning blevet gennemført ved hjælp af tungt artilleri og massive bombardementer med ultramoderne våbensystemer, herunder de 1-tons bomber, der blev brugt af israelerne i de nyeste amerikanske jetfly. Sådanne handlinger er normalt blevet udført personligt, med rifler eller med bajonetter. Den etniske udrensning af Palæstina i 1948 blev for eksempel næsten udelukkende gennemført med håndvåben; de palæstinensiske civile, der blev massakreret i Deir Yassin, Tantura og andre steder for at inspirere andre til at flygte i

panik, blev skudt med pistoler, rifler eller maskingeværer på tæt hold, ikke ramt af tusindpunds bomber, der blev kastet fra F-35-fly fra 10.000 fods højde eller højere.

Med andre ord er det, vi er vidne til, måske den første fusion af gammel dags kolonial og folkemorderisk vold med avancerede tunge våben: en forskruet sammensmeltning af det 17. og det 21. århundrede, pakket ind i et sprog, der henviser til primitive tider og tordnende bibelske scener, hvor hele folkeslag blev udslettet – jebusitterne, amalekitterne, kanaanæerne og selvfølgelig filistrene.

Hvad der er værre, hvis noget overhovedet kan være værre, er den næsten totale ligegyldighed, som så mange i og uden for regeringerne i den vestlige verden udviser. I betragtning af den grad af chok og forargelse over palæstinenserens massakre på israelske civile, som journalister, politikere, regeringer og universitetsrektorer har givet udtryk for, er den næsten totale tavshed om palæstinensiske civiles skæbne i hænderne på Israel øredøvende: en rystende, brølende tavshed. Vi, der bor i vestlige lande, har ikke støttet eller betalt for, at palæstinensere dræber israelske civile, men hver bombe, der kastes over Gaza fra et amerikansk fly, lægges til en regning, vi betaler. Vores embedsmænd står på nakken af hinanden for at opmuntre til bombningen og for at fremskynde leveringen af nye bomber.

Det amerikanske udenrigsministeriums embedsmænd udsendte interne briefinger, hvor de opfordrede talsmænd til ikke at bruge udtryk som "stop for vold/blodbad", "genoprette roen" eller "de-eskalering/våbenhvile". Biden-administrationen ønsker faktisk, at bombningen og drabene fortsætter. Adspurgt om den lille håndfuld mere eller mindre progressive stemmer i Kongressen, der opfordrer til våbenhvile og indstilling af fjendtlighederne, sagde Karine Jean-Pierre, pressesekretær i Det Hvide Hus: "Vi mener, at de tager fejl. Vi mener, at de er modbydelige, og vi mener, at de er skammelige." Der er "ikke to sider her," tilføjede Jean-Pierre. "Der er ikke to sider."

Regeringens talpersoner er beregnende og uoprigtige; de er ultimative nihilister, der ikke tror på noget som helst, og slet ikke på det, de selv siger. Men det samme kan ikke siges om de mennesker omkring os, der er så dybt rørte af billederne og beretningerne om israelske lidelser, at de ikke har noget at sige om palæstinenserens lidelser, der finder sted

i langt større skala. Hvordan kan nogen være så hjerteløs? Jeg taler ikke om åbenlyse racister, der eksplicit opfordrer til ødelæggelse af Gaza og fordrivelse af palæstinenserne. Jeg taler om almindelige mennesker, hvoraf mange – måske endda de fleste – er trofaste liberale, når det kommer til politik: fortalere for ligestilling mellem kønnene og racerne, foruroligede over klimaforandringerne, bekymrede for de hjemløse, insisterende på at bære mundbind af humanitære hensyn til andre, stemmer på de mest progressive demokrater. Deres ligegyldighed er ikke personlig, men et udtryk for en bredere benægtelseskultur. Sådanne mennesker ser eller anerkender tilsyneladende ikke palæstinenserens lidelser, fordi de bogstaveligt talt ikke ser den. De er alt for optaget af, alt for fokuserede på lidelserne hos mennesker, de lettere kan identificere sig med, mennesker, de forstår som værende ligesom dem selv.

Selvfølgelig ved de kommercielle medier, hvordan man fremmer sådanne former for identifikation, hvordan man skaber hovedpersoner, og hvordan man får seerne til at sympatisere med et menneske og forestille sig, hvordan det ville være at være i hendes sted. Ved at begrænse information afskærer vestlige medier adgangen til identifikation med palæstinenserne og bekræfter opfattelsen af, at der kun er én side af sagen. I mellemtiden udspiller tragedien sig i realtid på Al Jazeera Arabic, hvis korrespondenter i Gaza og andre steder i Palæstina og Libanon har leveret gribende og urokkelig dækning af katastrofen. Den 25. oktober var leder for Gaza-bureauet Wael al-Dahdouh på skærmen, da han modtog nyheden om, at hans kone, søn og datter var blevet dræbt i et israelsk luftangreb i nærheden. Optagelser viser ham på knæ, mens han græder og lægger en hånd på sin teenagesøns bryst. "Tager de hævn over os gennem børnene?" siger al-Dahdouh. For os, der er limet til Arabic Jazeera i disse dage, og for hvem al-Dahdouh er et kendt ansigt, føles tabet personligt.

Nogle liv sørges over og gives navne og livshistorier, deres fortællinger og fotografier trykkes i *New York Times* eller *The Guardian* sammen med fotos af sørgende forældre. Andre liv er bare tal, statistikker fra en regnemaskine, der tilsyneladende ikke vil standse med at tilføje nye cifre, tyve eller tredive ad gangen.

22. DECEMBER 2023

"Jeg er en 70-årig jødisk mand, men aldrig i mit liv har jeg set og følt så meget antisemitisme, som i de sidste par uger," skrev Erwin Chemerinsky, dekan ved Berkeley Law, for nylig i *Los Angeles Times*.

Jeg har hørt antisemitiske udtalelser fra tid til anden gennem mit liv. Jeg husker, at jeg som barn blev kaldt en "beskidt jøde", og at mine venner og jeg blev kaldt "Kristusmordere" på vej til hebraiskundervisning. Jeg husker, at en collegekærestes forældre sagde til hende, at hun ikke skulle gå ud med mig, fordi "jøder er anderledes". Jeg oplevede en episode i en time, hvor jeg underviste i forhandlingsetik og en studerende helt ligefremt udbrød: "Den anden side vil forsøge at jøde dig ned", uden den mindste fornemmelse af, hvilken fornærmelse det var.

Men, tilføjer Chemerinsky, "intet af dette har forberedt mig på de sidste par uger."

Chemerinskys indlæg blev offentliggjort omkring tre uger inde i Israels bombardement af Gaza og korrelerede med mere end blot anekdotiske rapporter om en alarmerende stigning i antisemitisme i hele USA. I en rapport, der blev offentliggjort i midten af december, rapporterede Anti-Defamation League [ADL] om over 2.000 antisemitiske hændelser i USA, mod færre end 500 i samme periode året før, ifølge organisationen, "en stigning på 337 procent fra år til år."

Stigningen i antisemitiske hændelser, som ADL har dokumenteret, var særlig markant på universitetscampusser – præcis som Chemerinsky skriver i sit indlæg, baseret på sine erfaringer fra UC Berkeley. Næsten tre fjerdedele af de jødiske studerende på amerikanske universiteter har "oplevet eller været vidne til en eller anden form for antisemitisme", hævdede ADL i en anden nylig rapport. "Ingen studerende bør føle sig truet eller intimideret på campus," meddelte ADL's administrerende direktør. "Ingen studerende bør føle behov for at skjule deres religiøse eller kulturelle identitet. Ingen forældre bør nogensinde skulle spekulere på, om det er sikkert at sende deres børn på bestemte skoler – men det er den triste virkelighed for amerikanske jøder i dag," tilføjede han. "Universitetsadministratorer skal vågne op og erkende, at jødiske studerende har et særligt behov for beskyttelse nu – og politiske beslutningstagere skal træde til, stille ressour-

cer til rådighed og håndhæve Title VI.”

Den kraftige stigning i sådanne rapporteringer om antisemitisme fik det amerikanske Repræsentanternes Hus til, som svar på ADL's appel, at indkalde rektorerne for Harvard, MIT og University of Pennsylvania til en række høringer med det formål at ”holde campuslederne ansvarlige og bekæmpe antisemitisme”. Af de mange timers vidneudsagn fangede især én scene nationens opmærksomhed, nemlig da repræsentanten for New York, Elise Stefanik, konfronterede Penn Universitys rektor Elizabeth Magill og afkrævede hende svar på et særligt afskyeligt slogan.

Konfrontationen udspillede sig på følgende vis:

KONGRESMEDLEM STEFANIK: Fru Magill, er det i strid med Penns regler eller adfærdskodeks at opfordre til folkemord på jøder? Ja eller nej?

REKTOR MAGILL: Hvis talen bliver til handling, kan det være chikane. Ja.

KONGRESMEDLEM STEFANIK: Jeg spørger specifikt, om opfordring til folkemord på jøder udgør mobning eller chikane?

REKTOR MAGILL: Hvis det er direkte, alvorligt og gennemgribende, er det chikane.

KONGRESMEDLEM STEFANIK: Så svaret er ja.

REKTOR MAGILL: Det er en kontekstafhængig beslutning, kongresmedlem.

KONGRESMEDLEM STEFANIK: Det er en kontekstafhængig beslutning. Det er dit vidnesbyrd i dag, at opfordring til folkemord på jøder afhænger af konteksten, at det ikke er mobning eller chikane. Det er det nemmeste spørgsmål at besvare. Ja, fru Magill. Så er dit vidnesbyrd, at du ikke vil svare ja? Ja eller nej?

REKTOR MAGILL: Hvis ytringen bliver til adfærd. Kan det være chikane, ja.

KONGRESMEDLEM STEFANIK: Adfærd betyder at begå folkemord. Ytringen er ikke chikane. Det er uacceptabelt. Fru Magill, jeg giver Dem endnu en mulighed for at vise verden Deres svar. Er opfordring til folkemord på jøder i strid med Penns adfærdskodeks, når det gælder mobning og chikane? Ja eller nej?

PRÆSIDENT MAGILL: Det kan være chikane.

Præsident Magills og de andre campuslederes undvigende og tvetydige svar blev ikke godt modtaget. Avisoverskrifterne kritiserede universitetspræsidenterne for deres afvisning af at anerkende og konfrontere den alarmerende stigning i antisemitisme på campusserne. Biden-regeringen fordømte hurtigt præsidenterne. Kort efter vedtog Repræsentanternes Hus en tværpolitisk resolution, der fordømte både antisemitisme på universitetscampusser og rektorernes vidnesbyrd, som blev betegnet som ”undvigende og afvisende”.

I al den opstandelse over rektorernes afvisning af at fordømme så hadefuldt et slogan blev det overset, at hverken Stefanik eller nogen anden fremlagde eller henviste til et eneste eksempel på, at nogen på noget universitet i USA faktisk havde opfordret til "folkemord på jøder". Det skyldes, at ingen på noget tidspunkt i de seneste ugers protester har opfordret til noget sådant. (Da Stefanik spurgte Sally Kornbluth fra MIT: "Ja eller nej, er opfordring til folkemord på jøder ikke mobning og chikane?", svarede Kornbluth: "Jeg har ikke hørt nogen opfordre til folkemord på jøder på vores campus.") Der var bogstaveligt talt intet grundlag i virkeligheden for denne række af spørgsmål, som inden for få dage førte til fyringen af rektor Magill, kongresbeslutninger og opfordringer til handling fra Det Hvide Hus.

Hvad man også overså under høringerne og det medicirkus, de udløste, var, at begrebet antisemitisme i de senere år bevidst er blevet strakt til bristepunktet, så det også omfatter kritik af staten Israel. Organisationer som ADL har i årevis arbejdet på at påtvinge regeringer, herunder den amerikanske regering og delstatslovgivere over hele landet, den for længst miskrediterede definition af antisemitisme fra International Holocaust Remembrance Alliance, som bevidst sammenblander kritik af den zionistiske stats politik med racisme mod det jødiske folk. Denne omdefinering er netop det, der gør det muligt for organisationer som ADL og American Jewish Committee at udpege kritik af israelsk politik – for eksempel en protest mod bombningen af Gaza – og kalde det antisemitisme.

Overvej en nylig ADL-undersøgelse, der hævder at vurdere, "hvorvidt der har været en stigning i antisemitiske hændelser baseret på reel eller opfattet jødiskhed eller støtte til Israel, og hvorvidt studerende føler sig mindre sikre på campus og mindre komfortable med, at andre kender til deres jødiske identitet eller syn på Israel." Se på selve forudsætningen for undersøgelsen: "Jødisk identitet" er, i undersøgelsens egne termer, funktionelt uadskillelig fra "synspunkter om Israel", ligesom "reel eller opfattet jødiskhed" er synonymt med "støtte til Israel". Der findes ingen måde at adskille data om antijødisk bigotteri fra data om protester mod Israel i sådanne undersøgelser. Metoden i denne undersøgelse (og der er mange flere lignende) er simpelthen at registrere protester, demonstrationer, sit-ins, teach-ins, die-ins osv., der finder sted på amerikanske universiteter som

reaktion på den hidtil usete og ekstraordinære vold, Israel har udøvet mod det palæstinensiske folk, som "antisemitisme" alt sammen.

Derfor er det, når man analyserer en af de omfattende rapporter, der dokumenterer det, som ADL advarer os om, er en stigning i antisemitisme på universitetscampusser, fuldstændig umuligt at adskille det, vi normalt ville bruge det engelske ord antisemitisme om – altså faktiske fordomme mod jøder – fra kritik af og protest mod israelsk statsvold, som den der lige nu udøves mod Gaza. I midten af december havde Israel dræbt mere end 20.000 mennesker, heriblandt næsten 10.000 børn, og fordrevet næsten 90 procent af befolkningen fra deres hjem. For ADL er udtryk for antijødisk fanatisme og anti-apartheid-protester som reaktion på denne bevidst påførte katastrofe begge dele eksempler på det, organisationen forbeholder sig retten til at kalde antisemitisme.

Det følger heraf, at den stigning i "antisemitisme", organisationer som ADL og personer som Erwin Chemerinsky har observeret, hænger direkte – og ikke tilfældigt – sammen med den voldsomme stigning i protesterne mod Israels bombardementer af Gaza, som dannede baggrund for undersøgelsen. Når man ser bort fra eksemplerne fra hans fortid, involverer hvert eneste tilfælde af "antisemitisme", som Chemerinsky beskriver i sin kronik i *Los Angeles Times*, holdninger, han har hørt folk give udtryk for om Hamas, Israel og zionismen; ikke et eneste tilfælde involverer faktisk antisemitisme, som i eksemplerne fra hans ungdom.

Intet af dette betyder, at antisemitisme i ordets egentlige betydning ikke også er i stigning; det tvivler jeg ikke på, at den er. Men organisationer som ADL har investeret så meget tid og energi i at sammenblande antizionisme og antisemitisme, at det er blevet umuligt at skelne data om det ene fra data om det andet.

Centralt i denne anklage om "stigende antisemitisme", som ADL og lignende organisationer iscenesætter, er forsøg på at lægge en fortolkningsramme ned over studerendes og andre demonstranternes slogans og kampråb. Dette inkluderer forsøget på at omdefinere ordene, så de ikke længere er krav om fred, lighed og retfærdighed, men erklæringer om racehad. Vi kan betragte to tilbagevendende eksempler på denne sproglige forvrængning.

Det første er *intifada*. Ordet kom ind i det engelske sprog i 1980'erne og henviste til det generelt ubevæbnede oprør mod det israelske styre i de besatte områder, der fandt sted i løbet af dette årti. (Det fik endda en plads i *Oxford English Dictionary*.) På arabisk spænder betydningen fra "at ryste af sig" til "at vælte", begge i politisk forstand, som i ophævelse af undertrykkelse. Ifølge ADL fremkalder ordet *intifada* imidlertid "terrorisme og vilkårlig vold mod civile begået af terrorgrupper, herunder selvmordsbomber i busser og restauranter." Udtrykket, fortsætter ADL, har været tilbagevendende ved anti-israelske demonstrationer i årevis. "Jøder og israelere" – bemærk igen manglen på skelnen – "hører dette slogan som en opfordring til vilkårlig vold mod Israel," tilføjer organisationen, "og potentielt mod jøder og jødiske institutioner over hele verden." Selvom Elise Stefanik i sin udspørgning af universitetsrektorerne for det meste lirede ADL's argumenter af, overgik hun dem, hvad angik fortolkningen af *intifada*, som hun hævdede, er en opfordring til "folkemord på jøder i Israel og globalt."

Det vil altså sige, at dette arabiske ord ikke betyder det, brugerne selv tror, men derimod det, som ADL og dens støttekreds hævder at høre. Altså: Du må gerne tale, men det er kun mig, der bestemmer betydningen af dine ord. Du kan hævde, at du udfordrer en undertrykkende politisk-racistisk struktur – at du afviser logikken i den militære besættelse og taler imod folkemord – men jeg ved, at du inderst inde bare ønsker at se jøder blive dræbt, og at du bruger kodet sprog for at signalere dine onde hensigter. En sådan sproglig manøvre er ikke bare absurd: Den indebærer en omhyggeligt konstrueret paranoia på vegne af det formodede jødiske selv, som den hævder at repræsentere.

Den samme logik er på spil, hvad angår sloganet *from the river to the sea, Palestine will be free*. Den sætning "er et kampråb for terrorgrupper og deres sympatisører", fortæller American Jewish Committee [AJC] os. "Det er også et almindeligt kampråb for pro-palæstinensiske aktivister, især studenteraktivister på universitetscampusser. Det opfordrer til oprettelsen af en palæstinensisk stat fra Jordanfloden til Middelhavet, hvorved staten Israel og dens befolkning udslettes." Allerede før den ydmygende høring i Kongressen havde Harvard-rektor Claudine Gay taget denne forvrængede

forståelse af sætningen til sig i en e-mail, der lovede Harvards studerende, undervisere og ansatte undervisning i antisemitisme og specifikt fordømte sætningen, idet hun sagde, at "fra floden til havet" har "specifikke historiske betydninger, som for mange mennesker antyder udryddelsen af jøder fra Israel og skaber både smerte og eksistentiel frygt inden for vores jødiske samfund."

Faktisk blev udtrykket *from the river to the sea* først introduceret i det politiske ordforråd i det højreorienterede Likud-partis partiprogram fra 1977, hvor det hævdes, at "det jødiske folks ret til Israels land er evig og uomtvistelig og er forbundet med retten til sikkerhed og fred", og at "mellem havet og [floden] Jordan vil der kun være israelsk suverænitet". En variation af dette tema går igen i Israels forfatningsmæssige lov om den jødiske nation fra 2018, der på baggrund af, at "Israels land er det jødiske folks historiske nationale hjem, hvor staten Israel blev oprettet", proklamerer, at "udøvelsen af retten til national selvbestemmelse i staten Israel er unik for det jødiske folk". Dette er ikke længere blot et slogan, men fastslået lov. Det er klart, at ADL og AJC ikke har noget problem med denne version af kravet på landet fra floden til havet, i et apartheid-systems tjeneste, hvis sande navn de ikke tør nævne.

Faktisk står vi med to modstridende visioner for landet "fra floden til havet", og i bund og grund kan den aktuelle kamp mellem zionismen og det palæstinensiske folk forstås ud fra denne antagonisme: mellem den nuværende stat, der giver jøder eksklusive rettigheder (apartheidstaten Israel), og visionen om Palæstina som en fælleskirkelig, demokratisk og sekulær stat for alle dens borgere – muslimer, kristne og jøder – som palæstinenserne og deres allierede, herunder deres jødiske allierede, opfordrer til. Forståeligt nok er organisationer som ADL og AJC tilbageholdende med at udtrykke deres positive støtte til israelsk apartheid og tyer i stedet til negative udtryk, hvor de formulerer deres frygt for et sekulært demokrati på den værst tænkelige måde. I praksis sidestiller formuleringen "at udslutte staten Israel og dens befolkning" afskaffelsen af apartheidstaten med folkemord: det ord, der dominerede de nylige høringer i Kongressen.

Vi er på en måde trådt ind i en alternativ virkelighed, gået gennem spejlet og ind i et rige, hvor kæden, der binder ordet til det, det refererer

til, er blevet brudt. Når de samme løgne og fordrejninger gentages igen og igen, får det et skær af virkelighed – og virkeligheden selv, set gennem en forvrænget linse, bliver uigenkendelig. Er det så underligt, at så mange jødiske amerikanere har internaliseret troen på, at protesterne mod Israels folkemorderiske vold udgør en eksistentiel trussel mod deres fysiske sikkerhed, hvis ikke deres overlevelse? Når præsidenten for De Forenede Stater siger, som han har gjort ved flere lejligheder: "Jeg tror, at uden Israel som en selvstændig stat er ingen jøder i verden sikre – ingen jøder i verden er sikre", er det så overraskende, at hans udtalelse kan opfattes af jødiske amerikanere som en antydning af, at de ikke er sikre i USA? Læg dertil avisoverskrifterne, høringerne i Kongressen og de statistikker, som ADL ivrigt udbreder om det eksplosive antal antisemitiske episoder, og du har et publikum, der er parat til at tro på sin egen alvorlige sårbarhed.

I mindst to tilfælde har demonstranter, der har protesteret mod Israels bombing af Gaza og råbt det velkendte slogan "Vi anklager jer for folkemord", fået gengivet deres ord på sociale medier som "Vi vil ha et jødisk folkemord". Et af disse tilfælde var en demonstration, jeg deltog i på UCLA, og jeg husker stadig, hvor chokeret jeg blev over den fuldstændig ublu forfalskning af noget, jeg havde hørt med mine egne ører kun få timer før. Var dette simpel opdigtning, eller var det en person, der var så parat til at opfatte en protest mod israelsk statsvold som et direkte udtryk for antisemitisme, at vedkommende virkelig troede, at han hørte "Vi vil ha et jødisk folkemord"? Det andet tilfælde, en protest på Penn, blev også dokumenteret på sociale medier: "Vi vil ha et jødisk folkemord" står der i teksten, der er lagt over en video af protesten, så det skal forestille en transskription af, hvad de studerende demonstranter råbte. "Dette er min Alma Mater. Dette er University of Pennsylvania. De jubler over min død og alle jøders død," konkluderer den Instagram-bruger, der har lagt videoen op. Som *USA Today* og andre har dokumenteret, var påstanden falsk.

Der er naturligvis en hæmsko i den retoriske jiu-jitsu, som ADL og andre anvender, nemlig eksistensen af antizionistiske jøder. Hvad skal man gøre med alle de jødiske aktivister, der lænker sig fast til hegnet omkring Det Hvide Hus, blokerer motorveje og havne, arrangerer sit-ins på Grand

Central Station og så videre? For dem kræver deres jødiske identitet, at de tager afstand fra zionismen, ikke støtter den. Organisationer som ADL har ingen mulighed for at håndtere denne eller nogen anden form for jødisk antizionisme. Stillet over for dette dilemma og med ryggen mod muren er det bedste, ADL kan gøre, at beskyldte den antizionistiske jødiske aktivistorganisation Jewish Voice for Peace for at være antisemitisk.

Det er i disse beskyldninger, at jævnføringen af jødiskhed med Israel og antisemitisme med antizionisme mest åbenlyst bryder sammen i en sky af retorisk støv. Men som de nylige høringer i Kongressen minder os om, kan selv et meningsstomrum bruges til ondsindede formål. Gengældelsen mod studerende, der protesterer mod bombardementet af Gaza, har været voldsom. I dagene efter at en gruppe Harvard-studerende udsendte et brev, der fordømte Israels politik og holdt Israel "fuldt ansvarlig for al den vold, der udspiller sig", kørte en lastbil rundt i Cambridge. I et forsøg på at intimidere de studerende til at trække deres underskrifter tilbage var lastbilen udstyret med et billboard med overskriften HARVARD'S LEADING ANTI-SEMITES og navne og fotos af de påståede underskrivere af brevet. Lignende doxxing-lastbiler dukkede senere op i kvartererne omkring Columbia University og andre universitetsområder. Disse lastbiler er en forlængelse af online zionistiske doxxing-sider, der har eksisteret i årtier og udsender grove forsøg på at miskreditere studerende og undervisere (herunder mig selv), der kritiserer Israels besættelse og apartheidpolitik.

Den slags chikane er ikke blot tomme trusler. Milliardær og hedgefondforvalter Bill Ackman stillede sammen med andre CEOs krav til Harvard om at offentliggøre navnene på de studerende, der havde underskrevet brevet, "for at sikre, at ingen af os uforvarende ansætter nogen af dem". Jobtilbud er blevet trukket tilbage fra studerende, der udtrykker støtte til palæstinenserne rettigheder. En jurastuderende ved NYU, Ryna Workman, fik annulleret sit jobtilbud hos advokatfirmaet Winston & Strawn efter at have udsendt en erklæring, der pegede på Israel og dets besættelse som årsag til den vold, der har udspillet sig siden 7. oktober. Workman blev også fjernet som forperson for studenterforeningen af universitetet selv. En gruppe på over tyve store advokatfirmaer har sendt et brev til dekanerne på jurastudier i hele USA, hvor de fordømmer "antisemitiske aktiviteter"

på campusserne og lader vide, at firmaerne vil begrænse ansættelser fra skoler, hvor de har set aktiviteter, de betragter som "bekymrende".

Selv professorer ved universiteter og jurastudier har fordømt og ydmyget deres studerende i en grusom og hævngherrig tilsidesættelse af den omsorgspligt, vi skylder vores elever. "Ansæt ikke mine antisemitiske jurastuderende," skrev Berkeley Law-professoren Steven Solomon i *Wall Street Journal*. "Vil dine klienter have en advokat, der tolererer had og grusomme forbrydelser?" Igen udruller man anklagen om antisemitisme på en sådan måde, at principiel kritik af den israelske stat bliver praktisk talt umulig at skelne fra aktiviteter, som mere omhyggelige brugere af det engelske sprog normalt ville kalde antisemitisme – nemlig fordomme mod jøder.

På flere universiteter er SJP's [Students for Justice in Palestine] afdelinger blevet truet med lukning eller bortvisning. SJP blev bortvist på Rutgers; Columbia gav den en tand ekstra og bortviste både SJP og Jewish Voice for Peace. Florida har beordret SJP "deaktiveret" på universiteterne, og UC Irvine – et universitet, der allerede er berygtet for at have suspenderet muslimske og palæstinensiske studerende, der havde protesteret mod et besøg af den israelske ambassadør i kølvandet på et israelsk bombardement af Gaza i 2009, hvilket bevirkede, at de efterfølgende blev anholdt og retsforfulgt – anklagede sin SJP-afdeling for "uorden og overtrædelse af universitetets regler." Brown University fik ligeledes adskillige af sine egne studerende arresteret for at have organiseret en sit-in – et fast element i studenterprotester siden i hvert fald 1960'erne. Allermest bekymrende er det, at nogle universiteter har henvendt sig til organisationer som ADL og AJC for at få vejledning og "træning", hvilket er som at sætte en ulv til at passe en hønsegård – eller militærcensuren til at overse den akademiske frihed. (Allerede før høringerne i Kongressen havde Penn meddelt, at det "aktivt samarbejdede" med AJC og planlagde at henvise til The International Holocaust Remembrance Alliances definition af antisemitisme.)

På universiteter og højere læreanstalter over hele landet er foredrag, der giver palæstinensiske perspektiver eller endda synspunkter fra international humanitær lovgivning, blevet flyttet online eller helt aflyst. På Columbia blev også et foredrag af Omar Shakir fra Human Rights Watch aflyst, og så omlagt og så aflyst igen under de mest spinkle påskud.

På min egen institution UCLA blev et undervisningsarrangement, jeg havde sat i søen sammen med kolleger fra andre afdelinger i den første uge af bombardementet, flyttet online i sidste øjeblik på grund af en masse truende beskeder, vi modtog forud for vores arrangement. Og der skete simpelthen det, at de studerende, der var samlet for at se arrangementet på en bærbar computer uden for lokalet, hvor vi oprindeligt havde planlagt at mødes, blev overfaldet af maskerede zionistiske bøller, der smed den bærbare computer i skraldespanden og truede dem med fysisk vold. (En sikkerhedsvagt greb ind, men de studerende forlod alligevel stedet af frygt for deres sikkerhed.)

Studerende, der bærer kaffiyeh på campus, bliver ligeledes chikaneret. "Tak, fordi du går rundt i kvarteret og gør familier utrygge med dit terroristtørklæde," råbte Eve Gerber, hustru til den tidligere formand for Det Økonomiske Råd, Jason Furman, til en Harvard-studerende i et boligkvarter. Abdulwahab Omira, en arabisk studerende ved Stanford, blev påkørt af en flugtbilist, hvilket det lokale politi behandler som en hadforbrydelse på grund af de skældsord, bilisten råbte efter ham. For slet ikke at nævne tre studerende med palæstinensisk baggrund, der går på Trinity College, Haverford College og Brown, som blev skudt og såret i Vermont i et angreb, der efterlod en af dem lammet; deres forbrydelse var at bære keffiyehs og tale arabisk.

Disse angreb på palæstinensiske studerende og andre – herunder mange jødiske studerende – der udtrykker solidaritet med palæstinenserne eller vrede over Israels ubarmhjertige krænkelser af international humanitær lovgivning, er systematiske, udbredte, koordinerede og allestedsnærværende. De skaber dog ikke overskrifter landet over som det koordinerede felttog af racistisk undertrykkelse, de i sandhed er. De er ikke genstand for høringer i Kongressen. Og de har bestemt ikke ført til, at man har indkaldt universitetsrektorer til Repræsentanternes Hus for at drøfte bekymringer om klimaet på campusserne. Der er meget klare grunde til, at en gruppe studerende er hævet over og privilegeret i forhold til andre. Det har ikke meget at gøre med de studerende selv, men alt at gøre med de lobbyorganisationer, der hævder at tale på deres vegne.

I dagene efter Stefaniks forhør af Magill og de andre universitetsrektorer var avisoverskrifternes råb om "furore", "tumult" og "skandale" ikke forbeholdt de vildledende sprogforvrængninger, der førte til forhøret, men snarere rektorerne og deres undvigende svar. I stedet for at udfordre selve præmissen for denne ærligt talt skandaløse afhøring af akademiske ledere fra landets lovgivende forsamling – som mindede om House Un-American Activities Committee og det sidste store systematiske angreb på intellektuel frihed i USA – forsøgte universitetsrektorerne at tale udenom. I et politisk presserende øjeblik var deres svar akademiske i den værste forstand af ordet.

Og resultatet var uundgåeligt. Den samme hedgefondsmilliardær, der havde bedt Harvard om navnene på de protesterende studerende, gik nu efter ledelsen på Harvard, Penn og MIT og truede med at mobilisere andre medlemmer af donorklassen, hvis de ikke fyrede deres rektorer. Det burde have været betragtet som uanstændigt, at en milliardærdonor truer store akademiske institutioner med følelsesmæssig afpresning, men det virkede. Da Magill trådte tilbage, pralede Ackman med, at "én var nede", og Stefanik var også hurtig til at erklære sejr. "Én er nede," glædede hun sig. "To tilbage."

Jeg er langt mindre bekymret for universitetsrektorerens status end for sikkerheden og trivslen for universitetsansatte og frem for alt studerende; der står mere på spil end akademisk frihed. I oktober sluttede ADL sig sammen med Brandeis Center, en anden zionistisk organisation, i et brev, der opfordrede universitetsrektorerne til at undersøge deres egne SJP-studerende "for potentielle overtrædelser af 18 USC 2339A og B og tilsvarende statslige love, det vil sige for potentielle overtrædelser af forbuddet mod materiel støtte til en udenlandsk terrororganisation." Dette øger markant ADL's indsats i bestræbelserne på at undertrykke studerendes kritik af Israel. At forbyde en studenterorganisation er slemt nok; at antyde, som den ophidsede Columbia-professor Shai Davidai gør, at studerende, der protesterer mod Israels folkemord i Gaza, er "pro-Hamas" (i stedet for blot at være imod folkemord), er værre. Men at opfordre til, at studerende sigtes for materiel støtte til terrorisme for at bringe dem til tavshed, er en helt anden grad af ondskab. Som de juridiske eksperter Anthony O'Rourke og Wadie Said argumenterer for i en nylig artikel, "har de føderale retshånd-

hævende myndigheder kapaciteten og er under reelt pres for at bruge loven om materiel støtte til at indlede tvivlsomme terrorismeundersøgelser på universitetscampusser, især mod studerende af palæstinensisk afstamning eller muslimsk tro, udelukkende baseret på deres offentlige udtalelser.”

Ingen studerende eller undervisere, der udtaler sig om andre emner i USA, må kæmpe med et sådant omfang af organiseret og koordineret chikane og intimidering, hvis eneste formål er at bringe kritikken af en fremmed magts racisme og vold til tavshed. Selv om studerende, der protesterer mod bombardementet af Gaza, bliver chikaneret, intimideret og udsat for doxxing på universiteter over hele landet, selv om visse undervisere fordømmer deres egne studerende for at tale for palæstinenserne rettigheder, selv når palæstinensisk-amerikanske studerende bliver skudt og såret, formår offentligheden og den politiske administration ikke at fokusere på disse faktiske forbrydelser og former for vold – for slet ikke at tale om det faktiske folkemord i Gaza, som vi, som amerikanske skatteydere, der er ansvarlige for vores præsident og vores repræsentanter i Kongressen, er medskyldige i. I stedet er den nationale opmærksomhed rettet mod imaginære skandaler som de påståede opfordringer til folkemord på jøder og den falske og vildledende indsats for at omklassificere legitime protester mod israelsk statsvold som hadefuld tale for at fjerne dem fra universiteterne.

Opfordringer til censur, forbud, overvågning og straf for ytringer på campusserne vil helt sikkert blive intensiveret i de kommende uger og måneder. I mellemtiden vil det imaginære ”folkemord”, som ikke er det, der opfordres til, fortsat overskygge det faktiske folkemord, der finder sted i Gaza, med fly, missiler, bomber og granater, som vi har betalt for.

Oversat af Iben Engelhardt Andersen.

NO HUMAN BEING CAN EXIST

Every Bomb Dropped Is Added to a Bill We Pay

Six thousand. Eleven thousand. Twenty thousand. This steady rhythm of fatalities marked the progression of the following pieces, which I wrote during Israel's bombardment of the Gaza Strip this autumn. The official

number of people Israel has killed in Gaza now approaches thirty thousand, but in reality that number has already been surpassed. Israel is killing two hundred and fifty Palestinians per day, ten people per hour, one person every six minutes. Each figure corresponds to a life snuffed out by a merciless killing machine for which killing has become an end in itself.

KEYWORDS

DK: Palæstina; Gaza; Folkemord; Antisemitisme; Kritisk teori

EN: Palestine; Gaza; Antisemitism; Critical Theory

